

ΝΤΕΦΙ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΓΕΙΑ ΣΟΥ ΚΟΡΟ ΜΕ ΤΟ ΒΙΟΛΙ ΣΟΥ

ΓΙΑ
ΤΟ
ΜΑΝΟ
ΛΟΙΖΟΥ

ΑΣ ΚΟΜΠΑΡΕΙ
Ο ΑΝΤΑΜΟ

100 ΔΡΧ.

120 ΜΕΡΕΣ ΣΤΑ ΓΟΜΟΡΑ

ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΕΣ ΚΩΣΤΑ;
ΘΑ ΔΙΩΣΟΥΝΕ ΤΑ "ΒΡΩΜΙΚΑ"
ΜΑΓΑΖΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΛΑΚΑ

ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ!...
ΠΑΡΑΛΙΓΟ
ΝΑ ΠΩΓΟΥΜΕ
ΣΤΗ ΔΙΑΦΘΟΡΑ

ΕΓΩ ΧΡΟΝΙΑ ΠΕΡΙΜΕΝΩ
ΝΑ ΠΩΓΩ ΣΤΗ ΔΙΑΦΘΟΡΑ
ΚΙ ΑΚΟΜΑ ΤΙΠΟΤΑ! ΤΩΡΑ
ΧΑΝΩ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥ-
ΤΑΙΑ ΜΟΥ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

ΕΧΟΥΜΕ ΚΡΑΤΟΣ ΚΥΡΙΕ
ΚΟΒΟΥΜΕ, ΣΤΑΜΑΤΑΜΕ,
ΑΠΑΓΟΡΕΥΟΥΜΕ ΤΟΝ
ΣΑΥΤ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΧΕΣΑΜΕ,
ΤΑ ΟΥΦΟ ΤΑ ΚΛΙΣΑΜΕ,
ΤΙΣ ΤΑΞΙΑΡΧΙΕΣ ΤΙΣ
ΜΑΖΕΨΑΜΕ, ΤΟΥΣ
ΜΠΑΡΟΒΙΟΥΣ ΤΟΥΣ
ΠΕΡΙΟΡΙΣΑΜΕ.
ΤΙ ΑΛΩ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ
ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟ ΜΑΣ;

Ν'ΑΚΟΥΜΕ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΑΠΟ
ΤΟ ΡΑΔΙΟ, ΟΠΩΣ ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ:
"ΜΙΝ ΙΦΙΝΙΤΙ ΤΙ ΣΚΙΠΙΔΗ ΣΙΣ
ΙΞΙ ΙΠΙ ΤΙΝ ΠΙΡΤΙ ΣΙΣ
Ι ΒΡΙΜΙ ΜΠΙΝΙ Ι ΠΙ ΤΙ
ΠΙΡΙΘΙΡΙ"

"Η ΤΟ ΑΛΛΟ:
"ΠΩΤΙΣΤΙ ΤΙ ΔΙΝΤΡΙ
ΠΙ ΙΝΙ ΙΞΙ ΙΠΙ ΤΙΝ
ΣΠΙΤΙ ΣΙΣ"
"Η ΤΟ:
"ΠΡΙΣΤΙΤΙΨΤΙ ΤΙ
ΔΙΣΙΣ
ΤΙ ΔΙΣΙΣ ΔΙΝΙ
ΣΙΙ"

ΧΑΧΑΧΑ
ΧΑΧΑΧΑ

ΚΩΣΤΑ
ΑΠΟΦΕ ΓΟΥΣΤΑΡΩ
ΚΡΑΙΠΑΛΗ, ΕΚΚΛΥΤΟ
ΟΡΓΙΑ, ΑΚΟΛΑΣΙΑ
ΠΑΡΑΛΥΣΙΑ
ΑΜΑΡΤΙΑ
ΑΣΕΛΓΕΙΑ

ΕΝΤΑΞΕΙ!
ΘΑΣΕ ΠΑΡ
ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΣΟΧΟ, ΣΤΗΝ ΑΛΛΗ
ΚΑΖΑΜΠΛΑΥΚΑ,
ΣΤΟ ΧΟΓΚ-ΚΟΓΚ,
ΤΟ ΜΑΚΑΟ, ΤΟ ΜΠΡΟΥΞ,
ΣΤΟ ΣΙΚΑΓΟ,
ΔΗΛΑΔΗ: ΘΑΣΕ
ΠΑΡ ΣΤΗΝ
ΠΛΑΚΑ

ΦΥΓΑΜΕ! ΠΑΜΕ!
ΠΑΜΕ ΕΚΕΙ ΠΩ ΞΕΚΟΙΜΙΑΖΟΝΤΑΙ
ΑΝΥΠΟΠΤΟΙ ΔΙΑΒΑΤΕΣ ΓΙΑ ΜΙΑ
ΠΡΕΣΑ, ΕΚΕΙ ΠΟΥ Η ΗΕΥΧΙΑ ΤΗΣ
ΝΥΧΤΑΣ ΞΕΣΚΙΖΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ
ΚΡΟΤΑΛΙΣΜΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΩΝ

ΠΑΜΕ ΝΑ
ΣΗΣΟΥΜΕ ΣΑΝ
ΑΠΟΒΡΑΣΜΑΤΑ,
ΣΑΝ ΚΑΤΑΚΑΘΙΑ
ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
ΝΑ ΚΥΛΙΣΤΟΥΜΕ
ΣΤΗ
ΛΑΣΠΗ

ΝΑ
ΓΙΝΟΥΜΕ
ΝΟΜΟΙ
ΝΤΑΒΑΤΣΗΘΕΣ
ΒΙΑΣΤΕΣ
ΝΑ
ΠΕΣΟΥΜΕ
ΧΑΜΗΛΑ

ΠΑΜΕ ΝΑ ΕΥΘΩΜΕ
ΜΕ ΤΑ ΑΧΑΛΙΝΩΤΑ ΣΤΙΦΗ
ΠΩ ΠΟΔΟΠΑΤΩΝ ΚΑΘΕ
ΒΡΑΔΥ ΤΗΝ ΤΙΜΗ ΤΩΝ
ΑΘΩΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ, ΠΑΜΕ ΝΑ
ΒΥΘΙΣΟΥΜΕ ΤΟ ΒΡΩΜΕΡΟ
ΡΥΤΧΟΣ ΜΑΣ ΣΕ ΖΕΣΤΗ
Η ΡΟΔΙΝΗ ΣΑΡΚΑ
ΓΥΜΝΩΝ
ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΓΟΥΣΤΑΡΩ
ΡΕ ΠΡΩΤΗ
ΠΑΡΑΝΟΜΙΑ
ΚΕΦΑΛΕΣ
ΘΑ ΓΙΝΕΙ
ΣΟΔΟΜΑ
ΚΣ
ΓΟΜΟΡΑ

SPILIA TU SOKRATI
TA TSOKARA
TU SOKRATI
TAKATA TU SOKRATI

ΓΚΡΙΚ
ΦΟΛΚ
ΝΤΑΝΣΕΣ

ΕΔΙ ΕΙΝΑΙ ΓΕΜΑΤΟ
ΑΝΤΡΕΣ ΤΗΣ
ΑΝΑΚΤΟΡΙΚΗΣ
ΦΡΟΥΡΑΣ
ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΑ
ΚΑΘΑΡΜΑΤΑ;

ΕΝΩΜΕΝΟΙ
ΜΟΡΕΤΟΙ

ΠΑΝΚ
ΕΙΝΑΙ
ΠΑΝΚ

ΦΛΟΚΑΤΙ ΑΛΛ ΓΟΥΛΕΝ
ΕΡΑΝΤΙΟΝΑΛ
ΓΚΡΙΚ
ΦΑΙΝ
ΦΟΥΝΤ
Ε.Α.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ
ΑΥΤΗ Η
ΠΡΟΣΚΟΠΙΝΑ

DAM
ΝΙΟΥ ΓΟΥΕΙΒ
ΚΙ ΕΤΣΙ

ΕΔΙ
ΕΙΝΑΙ
ΤΟ
ΒΑΡΒΑΚΕΙΟ;

ΑΧΤΟΥΓΚ
ΑΧΤΟΥΓΚ
ΕΞΕΙΣΟΙ
ΔΥΟ
ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ

ΕΧΩ ΒΙΒΛΙΑΡΙΟ
ΤΟΥ ΙΚΑ
ΤΟ ΔΙΠΛΩΜΑ ΜΕ
ΠΙΣΤΩΤΙΚΗ ΚΑΡΤΑ
ΑΛΛΑ
ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ... ΜΕΣΑ
ΓΙΑ
ΕΞΑΚΡΥΣΤΗ

ΚΙΟΜΟΣ!
Η ΠΛΑΚΑ ΔΙΑΤΗΡΕΙ
ΚΑΤΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΛΙΑ
ΚΑΛΗ ΕΠΟΧΗ
ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

ΝΤΕΦΙ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΓΙΑ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ
ΔΗΜΑΚΗ 3 ΛΥΚΑΒΗΤΤΟΣ
ΤΗΛ. 3645.582
ΣΥΝΤΑΞΗ ΤΗΛ. 8643.852

ΕΚΔΟΤΕΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΑΣΙΠΑΓΛΗΣ
ΣΩΤΗΡΗΣ ΝΙΚΟΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ
ΣΤΕΛΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΑΔΗΣ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ
ΑΚΗΣ ΠΑΝΟΥ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΗΣ Θ. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
ΝΙΚΟΣ ΞΥΔΑΚΗΣ
ΣΤΕΛΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΑΔΗΣ
ΤΑΣΟΣ ΦΑΛΗΡΕΑΣ

ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΖΩΡΤΖΗΣ
ΘΟΔΩΡΗΣ ΜΑΝΙΚΑΣ
ΛΑΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΙΩΡΓΗΣ ΕΞΑΡΧΟΣ
ΣΤΕΛΙΟΣ ΚΟΥΛΟΓΛΟΥ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΒΑΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΡΟΜΟΙΡΑΣ
ΑΚΗΣ ΛΑΔΙΚΟΣ
ΣΤΕΜΗ ΣΚΟΥΡΑΕΤΟΥ
ΝΙΚΟΣ ΣΑΒΒΑΤΗΣ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΥΤΣΟΝΑΣΙΟΣ
ΜΑΝΩΛΗΣ ΡΑΣΟΥΛΗΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΛΑΪΤΖΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΦΑΛΗΡΕΑΣ
ΓΙΩΡΓΗΣ ΣΙΔΕΡΗΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
Εθνάρχου Μακαρίου 30

ΝΟΜΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ
ΒΑΣΩ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ
ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΡΗΓΑΣ

ΓΡΑΦΙΚΗ ΦΡΟΝΤΙΔΑ
ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
ΔΗΜΗΤΡΗΣ Θ. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

ΦΩΤΟΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ
ΙΔΕΟΓΡΑΜΜΑ
ΣΟΥΛΙΟΥ 10
ΕΚΤΥΠΩΣΗ
Grapha TAMI
ΚΑΡΑΟΛΗ 21
ΝΕΑ ΧΑΛΚΗΔΩΝΑ
ΤΗΛ. 2513.308
ΑΤΕΛΙΕ
ΑΚΜΗ
ΚΕΡΑΜΙΚΟΥ 51

ΤΕΥΧΟΣ 3
10-11/82
ΤΙΜΗ 100 ΔΡΧ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	1
Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΑΥΘΕΝΤΙΚΟΤΗΤΑ	3
ΣΧΟΛΙΑ	4-11
ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΝΟ ΛΟΪΖΟ	12-14
ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΡΟΣ	15-18
ΧΑΡΙΣΤΙΚΗ ΒΟΛΗ	19-21
ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ	22-23
ΟΙ ΚΟΥΤΣΟΒΛΑΧΟΙ-ΒΛΑΧΟΙ ΚΑΙ ΤΑ	
ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥΣ	24-27
23ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ	28-30
ΜΑΡΚΟΣ ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ	31-36
ΣΒΗΝΕΙ Η ΦΩΝΗ ΜΟΥ ΚΑΙ ΞΕΦΤΑΕΙ	37
ΝΥΧΤΕΡΙΝΑ ΚΕΝΤΡΑ	38-39
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΑΠΟ ΜΙΑ ΝΤΙΒΑ	40-41
ART PEPPER	42-44
Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ	45-49
ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ	50-51
Η ΜΝΗΜΗ ΕΝΟΣ ΛΑΟΥ	52-55
ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑΣ	56-57
ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ	58-59
ΔΙΣΚΟΚΡΙΤΙΚΗ	60-65
ΓΡΑΜΜΑΤΑ	66-71

ΓΙΑΤΙ ΑΡΓΟΥΜΕ

Παρ' όλο που η αρχική μας επιθυμία ήταν να βγάζουμε το ΝΤΕΦΙ κάθε μήνα, μέχρι τώρα δεν τα καταφέραμε. Για ένα βασικό λόγο: ενώ δεν αντιμετωπίζουμε πρόβλημα ύλης, υστερούμε οργανωτικά. Ειδικά για το τρίτο τεύχος, η μεγαλύτερη καθυστέρηση έχει να κάνει με το φόρτο των 2 συναυλιών του Λυκαβηττού και την σωματική κόπωση που άφησαν πίσω τους.

Θα προσπαθήσουμε σιγά - σιγά να εξασφαλίσουμε μια ταχτικότητα, που να μας βολεύει όλους, κι εσάς που το διαβάζετε κι εμάς που το γράφουμε.

Φωτογραφίες εξωφύλλου: Ο Γιώργος Κόρος σε μια εκδήλωση στη Δαύλεια (Φωτ. Σ. Ελληνιάδη) Πάνος Γαβαλάς - Ρία Κούρτη στο Λυκαβηττό (Φωτ. Προβολή) Μάνος Λοίζος.

Συνδρομές:

Εσωτερικού για ένα χρόνο 1.200 δρχ.
Για έξη μήνες 600 δρχ.
Επιχειρήσεις 2.500 δρχ.
Σπουδαστές Ωδείων 900 δρχ.

Εμβάσματα - Επιταγές:
Γιάννης Διαμαντόπουλος
Εθνάρχου Μακαρίου 30
Λυκόβρυση

ΑΠΟ ΤΟ ΑΛΗΘΙΝΟ ΡΕΜΠΕΤΙΚΟ ΜΕΧΡΙ ΤΟ
ΔΙΑΛΕΓΜΕΝΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΛΑΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

BELLE MAISON

ΦΩΚΑΙΑΣ 6 (ΠΛ. ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ) τηλ. 8819830-8837752

ΚΑΙ ΕΝΩ Η ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΣΤΗ ΓΝΩΣΤΗ ΣΑΣ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ
ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ, ΟΙ ΤΙΜΕΣ ΜΑΣ ΣΑΣ ΠΡΟΔΙΑΘΕΤΟΥΝ
ΓΙΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΗ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΗ...

BELLE MAISON

ΓΙΑ ΝΑ ΑΡΧΙΣΕΤΕ ΕΝΑ ΠΛΟΥΣΙΟ ΒΡΑΔΥ
ΜΕ ΤΟ ΠΙΟ ΑΝΕΞΟΔΟ ΦΙΝΑΛΕ

τραγουδούν:

ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΟΜΝΗΝΟΣ ΚΛΑΙΡΗ ΘΕΜΕΛΗ

ΜΑΡΙΑ ΚΑΓΙΑΦΑ ΣΑΝΤΥ ΚΑΡΑΙΣΚΟΥ Κ.ΔΑΒΒΕΤΑΣ

παιζουν:

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΤΑΘΑΚΗΣ - ΕΛΕΝΗ ΚΑΛΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ
(ακορντεον) (κλαρινο)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΑΘΙΕΛΗΣ - ΜΙΧΑΛΗΣ ΑΡΜΑΓΟΣ
(μπασο) (ακουστ. κιθαρα)

Τ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ - Σ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ - Ζ. ΖΑΧΑΡΙΑΣ
(ντραμς) (μπουζουκι) (μπαγλαμαδακι)

ΤΙΜΗ ΦΑΓΗΤΟΥ δρχ. 750

ΤΙΜΗ ΠΟΤΟΥ δρχ. 450

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΡΟΣ

αφιέρωμα σ' ένα μεγάλο μουσικό
του Γιώργου Παπαδάκη

Κανένας μεγαλόσημος μουσικοσυνθέτης, κυρίως από εκείνους που «αξιοποιούν» τη λαϊκή παράδοση, δεν ομολόγησε ποτέ, τι ακριβώς οφείλει στους προικισμένους οργανοπαίχτες με τους οποίους συνεργάζεται. Όλοι ξέρουν πως πρόκειται για εκτελεστές που διδάσκονται από το συνθέτη. Αλλοίμονο όμως. Από το Μανώλη Χιώτη, ας πούμε, που ήξερε τόσα, όσα του γιαλού δεν φτάνουν τα χαλίκια, ως το Γιώργο Κόρο, που βγάζει μέσα από το βιολί του, Ηπειρώτες, Μωραίτες, Νησιώτες, Ρουμελιώτες, Άραβες, Ρουμάνους, με την ίδια ευκολία που εσείς βάζετε την υπογραφή σας, οι «εκτελεστές» ουδέποτε αισθάνθηκαν ν' αναγνωρίζεται η πραγματική

τους αξία. Παραμένουν μαραμένοι, αναξιοποίητοι και αφανείς πίσω από τη δόξα των επωνύμων.

Το κράτος μπορεί να αδιαφορεί για το γεγονός ότι έχουμε σολίστες της παραδοσιακής μουσικής που θα μπορούσαν νάναι παγκόσμιας ακτινοβολίας. Αλλά οι υπεύθυνοι πνευματικοί άνθρωποι στο χώρο της μουσικής όχι. Η «επιστροφή στις ρίζες», δεν είναι τίποτ' άλλο παρά υπεξαίρεση της τέχνης των λαϊκών οργανοπαιχτών και τραγουδιστών για λογαριασμό προσωπικών συμφερόντων. Γιατί αν είναι και κάτι άλλο, ας μας παίξει έστω κι ένας «έντεχνος» δημιουργός σ' ένα λαϊκό όργανο, ένα... ταξιμί.

Με το τέλος του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα, το τέλος της τουρκοκρατίας, πολλοί αγωνιστές, οπλαρχηγοί και παλληκάρια, βρέθηκαν χωρίς δουλειά. Άλλοι απ' αυτούς, όπως είναι γνωστό, πήγαν φυλακή, άλλοι πήραν θέσεις στην οργάνωση του νέου κράτους, άλλοι ξαναπήραν τα βουνά και άλλοι τέλος αποφάσισαν να γίνουν... οργανοπαίχτες. Ο Μιχαήλ Χουρμούζης, κατηγορούσε την αντιβασιλεία του Όθωνα ότι «... με κατήντησε κωμωδιογράφων...».

Ο Γέρο Βασιλάκης Κοντάκης, κι ο γέρο Σωτάκης

ήσαν αρματωλοί, ακτήμονες και στο τέλος της επανάστασης άνεργοι. Κατέβηκαν λοιπόν από το Βουλγαρέλι, το χωριό τους, πήραν ένα βιολί κι ένα λαούτο και με κόπους ψευτομάθανε δύο τραγούδια. Το ένα, ήταν το «λαγιαρνί» (κλέφτες βγήκαν στα βουνά) το άλλο, ένα αλέγρο σαν χόρα που τό 'λεγαν «Το γιομάτο». Μ' αυτά τα δυο λοιπόν για ρεπερτόριο, πήγαιναν στους γάμους: «ήρθαμε να παίξουμε». «Δεν θέλουμε» απαντούσαν κι έκαναν να τους διώξουν. Τότε εκείνοι έδειχναν τα καριοφύλια τους: «θα

«Έχω συνθέσει πάνω από 1500 τραγούδια, όλα ηχογραφημένα και έχω παίξει βιολί απ' το '52 μέχρι σήμερα σε 60 — 65000 χιλιάδες κομμάτια, όλων των συνθετών και με όλους τους τραγουδιστές!»

Ο Σκαφίδας έχει τραγουδήσει 36 συνθέσεις του Κόρου (Τραυματίας στην Αγάπη, Χαμένο κορμί, Βάλε μου κρασί να πιω κ.α.) ο Ανδρέας Τσαούσης σχεδόν 150 (Βασανισμένη άνθρωπε κ.α.) η Βάσω Χατζή 80 (Απόψε πίνω, Λίγα λουλούδια, Πόσο πάει το φιλί, κ.α.), ο Αλέκος Κιτσάκης 25 (Απ' το μηδέν ξεκίνησα κ.α.) η Σοφία Κολλητήρη (Κάτω από ξένους ουρανοί, Θάρθει κι η ώρα σου κ.α.) ο Μάκης Χριστοδουλόπουλος (Όλα πάνε καλά, Αδειανό το προσκεφάλι κ.α.), ο Τάκης Καρναβάς (Αδέρφια μη μαλώνετε κ.α.), ο Μιχάλης Μενιδιάτης (Μες τη ζωή μου έχω ζήσει τόσες πίκρες), ο Μοντεχρήστος (Το ξεριζωμένο δέντρο), ο Στέλιος Καζαντζίδης (Φαράχ), η Γιώτα Λύδια (Μούγινε πικρό το αίμα, Κλαίει ο Όλυμπος, Θρηνεί κ.α.) και πολλοί άλλοι.

Σαν εκτελεστής έχει παίξει σε δίσκους των Μ. Αγγελόπουλου, Σ. Διονυσίου, Κ. Γκρέυ, Γ. Νταλάρα, Χ. Αλεξίου κ.τ.λ.

παίζουμε». Και έπαιζαν. Όπως έλεγαν τότε, έπαιζαν «στανικώς» δηλαδή με το στανιό. Με την απειλή των όπλων έπαιζαν συνέχεια το «λαγιαρνί» και «το γιομάτο» κι έπειτα μάζευαν τα χρήματα, την αμοιβή τους. Ποιος τολμούσε να μιλήσει. Η λαϊκή παροιμία «Το λαγιαρνί και το γιομάτο και τα λεφτά στο πιάτο» είναι η απάντηση των οργανοπαικτών εκείνων, στις εύλογες διαμαρτυρίες των ακροατών, για το ότι δεν ήξεραν τίποτ' άλλο, να παίξουν.

... Ήταν μια επαναστατική περίοδος στη μουσική...

ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Στα προχειροστημένα «πάλκα» των κέντρων και των πανηγυριών της επαρχίας, συναντήθηκαν, στις αρχές της δεκαετίας του '50 οι οργανοπαίχτες του δημοτικού με τους οργανοπαίχτες του ρεμπετολαϊκού τραγουδιού που πρόβαλε δυναμικά.

Απειλήθηκε τότε, το μεροκάματο των δημοτικών, που μπροστά στον κίνδυνο «... να αφανιστούμε ολωσδιόλου...»¹ αναγκάστηκαν ή να περιλάβουν στο ρεπερτόριό τους λαϊκά τραγούδια και να πάρουν τα ανάλογα όργανα, ή να ενταχθούν στις λαϊκές ορχήστρες και να παίξουν με τα όργανα της δημοτικής κομπανίας.

Κλαρίνα και βιολιά λοιπόν, στις λαϊκές ορχήστρες. «Ανάγκα και θεοί πείθονται». Το ρητό «πενία τέχνας κατεργάζεται» νομίζω ότι θαυμάζει «τα τέχνας» και όχι την πενία, που στο κάτω κάτω κανένας δεν τη θέλει. Η τέχνη εδώ είναι η τέχνη που αναπτύχθηκε για να επιβιώσουν μουσικά, οι δημοτικοί οργανοπαίχτες στις λαϊκές ορχήστρες. Γιατί βέβαια για τα νέα πράγματα που έπρεπε να παίξουν, έπρεπε να βρεθεί κι ένας άλλος τρόπος ερμηνείας. Όσο κι αν η λαϊκή μουσική σχετίζεται και αντλεί από τη δημοτική παράδοση, είναι πάντως πρακτικά κάτι άλλο. Η ίδια αντίληψη, η ίδια ακοή, διαφορετι-

κή όμως θεματολογία, άλλες ελευθερίες, άλλες λύσεις, νέες επιδράσεις, πλήθος ακουσμάτων, ανατολικών ή δυτικών, που ζητούσαν την κατάκτηση την καταχώρηση και την αφομοίωσή τους. Το πώς δημιουργήθηκε ο νέος τρόπος παιξίματος, είναι μόνο του ένα αντικείμενο για μελέτη. Το πόσο δύσκολο ήταν για τους οργανοπαίχτες αυτό, φαίνεται κι από το γεγονός ότι πολύ λίγοι από αυτούς ανταποκρίθηκαν στις νέες απαιτήσεις. Προς το τέλος της δεκαετίας, δύο ήταν οι πιο επιφανείς σολιστές που αναδείχτηκαν: Ο Σαλέας και ο Κόρος.

Ανήκαν κι οι δύο στην παραδοσιακή κομπανία κι είχαν τις απαραίτητες προϋποθέσεις για το καινούργιο παίξιμο: δεξιότητα και δεκτικότητα στις νέες γνώσεις που όφειλαν ν' αποκτήσουν.

Ο Γιώργος Κόρος, είναι ο βιολιστής που επιβλήθηκε σαν ο μοναδικός μεγάλης κλάσης μουσικός που μπορεί να παίξει τα πάντα. Είναι θαυμαστή η ικανότητά του να παραθέτει τα διάφορα στυλ, τα διάφορα χρώματα και τις τεχνοτροπίες. Όλα με την ίδια ακρίβεια και άνεση. Μπορεί ν' ακούει κάτι νέο και άγνωστό του και να το παίξει ταυτόχρονα. Αυτό δεν είναι υπερβολή. Το ξέρουν όσοι τον έχουν δει στις ηχογραφήσεις δίσκων να παίξει πάνω σε γραμμένες ορχήστρες, χωρίς πρόβα, μια κι έξω. Εκεί όμως που φαίνεται η μεγάλη του αξία, όχι πια σαν εκτελεστής μόνο, αλλά και σαν μουσικός στην κυριολεξία είναι τα ταξίμια. Ο αυτοσχεδιασμός, που είναι η δεξαμενή της μουσικής. Οι απαιτήσεις εδώ είναι μεγάλες. Δεν αρκεί μια τέλεια τεχνική. Η τεχνική μόνη της είναι νεκρό γράμμα. Αυτό που πρώτα-πρώτα χρειάζεται είναι η σκέψη. Η μουσική σκέψη.

«... Όσοι λοιπόν μελίζουσι κατ' εμπειρίαν, αυτοί δεν γνωρίζουσιν ούτε τους μουσικούς χαρακτήρας, ούτε κανένα από εκείνα, όσα διδάσκονται τεχνικώς, ή επιστημονικώς εις την Μουσικήν· αλλά από την πολλήν άσκησιν και τριβήν του ψάλλειν, απέκτησαν ευκολίαν και δεξιότητα, του να μελίζωσι κατά τους οκτώ ήχους, όποιος προταθεί. Και ψάλλει κατ' εμπειρίαν, εις πρώτον ήχον, φέρ' ειπείν, και ούτε αυτός διστάζει, ότι ψάλλει πρώτον

Κόρος, Σκαφίδας, Σαλίας, Χατζή σε πανηγύρι... (Φωτ. Σ. Ελληνιάδης)

ήχον, ούτε οι ακροαταί κρίνουσιν αλλοτρόπως, ακόμα και αν είναι κατ' επιστήμην Μουσικοί...»².

Διότι αυτή η μουσική σκέψη, φανερώνεται με τη μελοποιία και γίνεται μια συγκεκριμένη μελωδική γραμμή, αρκετά διαφανής για να κριθεί είτε από τους «κατ' εμπειρίαν» είτε από τους «κατά τέχνην» ακροατές. Κι εδώ έχουμε έναν άνθρωπο με καταπληκτική μουσική φαντασία. Οι αυτοσχεδιασμοί του καθηλώνουν δικαίους και άδικους. Όπως δηλαδή πέφτει η βροχή και όλοι την αναγνωρίζουν, έτσι και στα ταξίμια του Κόρου αναγνωρίζεται από ειδήμονες και αδαείς η αληθινή τέχνη, γιατί όπως πάλι γράφει ο Χρυσάνθος:

«... Δεν είναι ανάγκη να είναι τις ειδήμων της Μουσικής, δια να αισθάνηται την υπ' αυτής ηδονήν, όταν ακούει κανένα μέλος ευάρεστον, αλλ' αρκεί να έχει καλήν αίσθησιν· διότι ο έρωσ ή η επιθυμία και η γνώρισις, τα οποία παρέπονται εις την μουσικήν, δύνανται να αυξάνωσιν την ηδονήν αυτής...», «... διότι η Μουσική είναι μία άλυσος τρόπων τινά τόνων, οι οποίοι δίστανται απ' αλλήλων περισσότερο ή ολιγώτερον κατά τινας κανόνας, τους οποίους κάθε άνθρωπος καλώς διωργανισμένος, εκ γενετής έχει. Διότι οι τόνοι αναφέρονται εις τον διοργανισμόν του σωματικού μας μηχανήματος· και εξαρτώνται ή από την διάθεσιν και τακτικήν κίνησιν των ινών του ωτός, ή από έρωτα, τον οποίον έχομεν εκ φύσεως εις τινά μεθοδικήν τάξιν...».

1. Βασ. Σούκας, συνέντευξη

2. Μέγα Θεωρητικόν της Μουσικής. Χρυσάνθ. Αρχιεπίσκ.

Αυτό που προσπαθούν αργά και μεθοδικά να κάνουν όσοι «διδάχτηκαν» την τέχνη της σύνθεσης, δηλ. να οργανώσουν έτσι τους φθόγγους ώστε, να γίνει μια νέα μελωδία, όμορφη κατανοητή και φορέας της ιδέας τους, ο απαίδευτος μουσικός που αυτοσχεδιάζει κι έχει ανάλογες ικανότητες και χαρίσματα, το κάνει αυτόματα και πηγαία.

Χείμαρος οι ιδέες και τα μοτίβα στους αυτοσχεδιασμούς του Κόρου. Οι πιο περίτεχνες αλλαγές δρόμων και τρόπων, μελωδικές γραμμές που πολλοί «συνθέτες» ούτε να ονειρευτούν μπορούν. Όλα αυτά χωρίς προσπάθεια. Με άνεση, με συμμετοχή, με αλήθεια δηλαδή. Αυτές οι στιγμές του δεν είναι συχνές, συγκριτικά δηλαδή με το ότι παίζει καθημερινά σε κέντρο. Εκεί είναι ένας επαγγελματίας που δυστυχώς δεν έχει την ευκαιρία να χαρεί. Να παίξει δηλαδή και να τον καταλάβουν. «Είναι λίγα τα αυτιά», οι πιο πολλοί, σ' αυτά τα μαγαζιά, αντιλαμβάνονται τη μουσική σαν «ένα βομβοειδή θόρυβο, ή βυχανισμό». Δεν υπάρχει άλλο χειρότερο μαρτύριο για ένα τέτοιο μουσικό. Διεκπεραιώνει λοιπόν, και κάπου κάπου, σπάνια, βρίσκει κι ένας πελάτης που θέλει ν' ακούσει μουσική. Μόνο τότε χαιρέται κι αυτός κι ο πελάτης κι όσοι πιστοί.

Μια ανάλογη κατάσταση και στις ηχογραφήσεις δίσκων. Επί πλέον εκεί έχει να αντιμετωπίσει και τους διάφορους «μαέστρους» και «συνθέτες» που από τους πιο άσχετους και αμαθείς, ως τους πιο περιβεβλημένους την σοβαροφάνεια, εις το μουσικό κράτος δικαίου, μόνο ως μεταφορείς του βιολιού του θα ήταν χρήσιμοι.

Δεν ξέρω αν αυτή η φθορά που υφίσταται αυτός ο μουσικός, μπορεί με κάποια έννοια νάναι και δημιουργική, επειδή ίσως είναι συνειδητή. Αυτό που μάλλον φαίνεται σαφέστερα είναι ότι το τάλεντο του Κόρου δεν χρειάζεται άλλες δοκιμασίες.

Καλύτερα είναι, το κράτος μας, να βγάλει αυτιά.

Η ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Γεννήθηκα το 1923, στο χωριό Ανδρονιάνοι Ευβοίας, επαρχία Καρυστίας. Ο πατέρας μου ήταν ψάλτης. Εδιάβαζε βυζαντινή μουσική, είχε και κουρείο στο χωριό, έπαιζε και λαούτο. Εμένα, από οχτώ εννιά χρονών, μ' είχε στην εκκλησία μαζί του. Μούδειχνε μουσική... πολύ μου άρεσε. Εν τω μεταξύ, είχε και μαντολίνο στο σπίτι, μας έδειχνε (σ' εμένα και τις αδερφάδες μου), παίζαμε, ώσπου κάποτε μούφερε ένα βιολί... μέσα σε μια σακούλα, τότε, μ' ένα δοξάρι χωρίς τρίχες, κι άρχισα σιγά σιγά μόνος μου. Όπως θυμάμαι, σαν νάναι τώρα, τις καταλάβαινα τις νότες καλά, αν είναι σωστές ή φάλτσες δηλαδή.

Φύγαμε από το χωριό μετά το 1937 και σιγά σιγά ως που να τακτοποιηθούμε, ήταν κι ο πόλεμος ξέρετε, πήγαινα σε κανένα γάμο, σε κανένα πανηγυράκι... αραιά, φτωχά, αναξιοποίητα τότε, κείνα τα χρόνια.

— Από πότε αποφάσισες ότι θα γίνεις μουσικός;

— Εγώ δεν είχα αποφασίσει τίποτα, αυτό έτυχε έτσι, επειδή είχε ο πατέρας μου το λαούτο και το μαντολίνο και παίζαμε όλοι μαζί, με τις αδερφάδες μου, έτυχε. Εγώ δεν ήξερα τίποτα τότε. Έτσι ήταν, για να γίνει μόνο του να γίνω μουσικός, σαν... σαν παραγγελιά. Μετά, αφού ρίζωσε μέσα μου, πάει. Πήγαινα βέβαια και στο σχολείο, πήγα μέχρι δύο τάξεις, ημιγυμνασίου, αλλά βλέπεις μπήκε μέσα στη φλέβα μου το βιολί και δε διάβαζα. Ε, συνέχισα και έφτασα εδώ που έφτασα. Λίγο ή πολύ δεν ξέρω τι είναι, με κόπους με χίλια δυό.

Τώρα τελευταία που αξιοποιηθήκανε τα πράγματα έπαιξα σε δίσκους, από το '52 κι εδώ πολλές χιλιάδες κομμάτια.

— Ο πατέρας, εκτός από ψάλτης έπαιζε και σαν μουσικός;

— Βεβαίως, έπαιζε εκείνος λαούτο κι εγώ βιολί στις δουλειές που πηγαίναμε. Εγώ βέβαια εννιά δέκα χρονών ήμουνα, δεν έπαιξα και πολλά πράγματα, αλλά τότε, ήτανε και λίγα τα κομμάτια, καλαματιανό, συληβριανό, συρτό πολιτικό, τέτοια πράματα οργανικά.

Ο κόσμος που μ' έβλεπε τούκανε εντύπωση, σου λέει τόσο μικρός... Κι αν ήταν και κανένα συγκροτηματάκι απέναντι, εγώ τους έκανα ζημιά. Ερχόταν όλοι και κοιτάγανε από τα παράθυρα... δεν έφτανα κιόλας να παίξω... ακουμπούσα στην καρέκλα το γόνατο... γιατί δεν είχα βιολί τρία τέταρτα, είχα κανονικό τότε ενώ έπρεπε νάχω μικρό και σου λέγανε, αυτός τι κάνει τώρα εκεί, σχεδόν ήμουνα μικρότερος από το βιολί.

Προπολεμικά ο κόσμος γλένταγε πιο σεμνά, πιο όμορφα και να σου πω πρόσεχε περισσότερο τη μουσική. Τώρα πρέπει νάχεις πάρα πολλά να προσφέρεις για να σε προσέξουν...

Γιώργος Κόρος (Φωτ. Σ. Ελληνιάδης)

— Γνώρισες κανένα από τους παλιούς βιολιστές;

— Ε, τα καλά βιολιά, ήτανε τότε ο Σέμσης ο Σαλονικιός, αυτόν τον γνώρισα αλλά από μακριά και ο Ογδοντάκης που τον γνώρισα καλά, γιατί έβγαινε και σε κανένα πανηγύρι, μετά την απελευθέρωση, ως το '50, εκεί μέσα. Τον γνώρισα στον Κάλαμο εδώ Αττικής και σ' ένα πανηγύρι έξω από την Χαλκίδα, μ' είχε ακούσει και μούλεγε καλές κουβέντες ε... τώρα παρακάτω τι να πω... δεν κάνει.

— Πες μου κάτι άλλο, αν είναι δυνατό να περιγράψω, τι είναι τα ταξίμια που κάνεις, πως αυτοσχεδιάζεις;

— Ε αυτά τα πράγματα... τι να σου πω, το ταξίμι είναι μιά μελωδία ελεύθερου ρυθμού, μιά φαντασία.. Τώρα τι να πεις, έχει αλλαγές και χρώματα, αλλά αυτά έχουν απαιτήσεις... αισθηματικές. Κάθε νότα, κάθε φράση, κάθε αλλαγή δρόμου, πρέπει να έχει και το πάθος της, εκείνο το.. αυτο.. πως να πω... είναι παθητική μουσική αυτή... να παίζεις εσύ αλλά να βρίσκεις και ανταπόκριση. Αν δεν καταλαβαίνουν αυτοί που ακούν, απ' αυτά τὰ πράγματα... άμα βλέπεις πνεύματα που δεν καταλαβαίνουν... κρυώνεις. Άμα πάλι σε προσέχει ο άλλος, αυτό που ξέρεις το δεκαπλασιάζεις... Έτσι είναι. Αλλά οι μερακλήδες είναι δυστυχώς λίγοι.

Τα ταξίμια είναι να πούμε σαν να μιλάμε και ο ένας απαντάει στον άλλο και λέει το παράπονό του το αίσθημά του, την ιστορία του κάτι που του έτυχε, τέτοια πράγματα κι ο άλλος πάλι του λέει, τι λες βρε παιδί μου αυτά έπαθες; κλπ. Έτσι, αυτή την έννοια έχουν, εγώ κάνω με το βιολί το κλάμμα του μέσα από την καρδιά του, το οποίο είναι δύσκολο να εκφραστεί. Τέλος πάντων... ας πούμε ότι μπερώ λίγο να τα κάνω αυτά, να μη λέμε και πολλά πράγματα.

— Το ταξίμι σου ξεκινά, απλά, ήρεμα, μαλακά...

— Ναι, ναι φερ' ειπείν, ξεκινάμε, ας πούμε, από την οδό τάδε και θέλουμε να βγούμε π.χ. στην Ομόνοια. Λοιπόν θα περάσουμε από κείνο το δρόμο, τον άλλο, το τάδε στενό, την άλλη λεωφόρο για να φτάσουμε και να τελειώσουμε. Αλλά αυτο θέλει πολύ γερά αυτιά. Να προσέχουν όμως κι αυτοί που δεν καταλαβαίνουν γιατί είναι σημαντικά πράγματα αυτά. Τα άλλα τὰ υπόλοιπα που ακούμε, τραγούδια, τραγουδάκια και τραγουδάρες... ε μ' αυτά βαρεθήκαμε πια... ωραία είναι αλλά περνάνε. Άσε πια που βγάζουν με το τσουβάλι όλοι. Τι να πρωτακούσει κανείς, το αυτί τι να σου κάνει. Αν ήταν λιγότερα όπως τα παλιά χρόνια, και το χειρότερο θα βαστούσε πολύ.

— Πες μου, μελετάς καθόλου βιολί τώρα;

— Όχι τώρα, αλλά ποτέ. Κοίταξε, αν διάβαζα μουσική κι ήμουν σ' άλλο είδος, έπρεπε υποχρεωτικά να μελετώ. Αλλά εδώ τώρα, είναι θέμα αντιλήψεως, μυαλού, γιατί έχουμε να κάνουμε με φαντασία, αίσθημα, χρώμα κλπ. λοιπόν αν δεν κόβει το μυαλούδάκι και τα χέρια κι η καρδιά κι όλα μαζί δεν κάνουμε τίποτα...

— Στο σπίτι σου δεν παίζεις έτσι για τη δική σου ευχαρίστηση;

— Σπάνια καμιά φορά, κάνω πέντε φωνές έτσι, ή κανένα τραγουδάκι... πού περιθώρια για ευχαρίστηση τώρα. Εγώ ευχαριστιέμαι ξέρεις ποτέ; Όταν μου παραγγείλουνε, σε κέντρο όταν βρίσκομαι, ή σε γάμο ή σε πανηγύρι, αφού έχει τελειώσει ο χορός κι είναι η ατμόσφαιρα έτσι όμορφη, και μου παραγγείλουνε κανένα ταξίμι κανένα σόλο, τότε ευχαριστιέμαι... για δέκα χρόνια, μπορώ να παίξω δέκα λεπτά... εδώ στο σπίτι δεν γίνεται αυτό...

ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ
ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΕΝΤΡΟ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΩΣ

«ΣΤΟΠ»

ΠΕΤΡΟΥ ΡΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΗΦΙΣΟΥ
ΤΗΛ: 3461266 - 3471689

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΙΡΗ
ΖΑΜΠΕΤΑΣ ΛΙΝΤΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ
ΚΑΛΑ·Ι·ΤΖΗΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΞΑΝΘΑΚΗΣ

ΜΠΑΛΛΕΤΟ ΣΑΓΙΩΡ
και άλλοι εκλεκτοί καλλιτέχνες

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Λ. ΞΑΝΘΑΚΗΣ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΤΗΣ
ΠΕΙΡΑΙΩΤΙΚΗ ΡΕΜΠΕΤΙΚΗ ΚΟΜΠΑΝΙΑ
(ΑΒΒΑ)

ΑΥΘΕΝΤΙΚΑ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΑ
(ΑΒΒΑ)

ΑΚΗΣ ΠΑΝΟΥ
ΤΟ ΜΕΤΡΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ
(ΑΦΟΙ ΦΑΛΗΡΕΑ)

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ
ΤΟ ΣΜΥΡΝΕΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΜΕΤΑ ΤΟ 1922.
(ΑΦΟΙ ΦΑΛΗΡΕΑ - ΚΕΝΤΡΟ ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΜΕΛΕΤΗΣ
ΤΩΝ ΡΕΜΠΕΤΙΚΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΩΝ)

ΑΡΓΥΡΗΣ ΜΠΑΚΙΡΤΖΗΣ
ΧΕΙΜΕΡΙΝΟΙ ΚΟΛΥΜΒΗΤΕΣ

SPHINX - SPHINX
(ΑΒΒΑ)

SPHINX
ΕΠΤΑ ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ
(ΑΒΒΑ)

ΣΑΚΗΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΠΙΑΝΟΕΠΑΦΕΣ
(ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ)

ΦΛΩΡΟΣ ΦΛΩΡΙΔΗΣ
ΝΖΡΡΡΤ
(ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ)

Σ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ - Φ. ΦΛΩΡΙΔΗΣ
ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΖΟΝΤΑΣ ΣΤΟΥ ΜΠΑΡΑΚΟΥ
(ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ)

POP ELEVEN

ΠΙΝΔΑΡΟΥ 38 και ΤΣΑΚΑΛΩΦ
3601729 - 3630868

ΚΕΝΤΡΟ Γ. ΣΑΜΠΑΝΗ
ΛΑ·Ι·ΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΔΗΜ. ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ - ΑΝΘΙΠΠΗ - Α. ΙΑΚΩΒΙΔΗΣ
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΚΟΡΟΥ - ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΛΑ·Ι·ΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ:

μπουζούκι:	ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
μπουζούκι:	ΔΗΜ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
βιολί:	ΑΛ. ΑΡΑΠΑΚΗΣ
κλαρίνο:	ΚΥΡ. ΚΩΣΤΟΥΛΑΣ
ακκορντεόν:	ΛΑΖ. ΚΟΥΛΑΞΙΖΗΣ
κιθάρα:	ΝΙΚ. ΣΑΜΠΑΤΖΙΩΤΗΣ
κόντρα μπάσο:	ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΓΑΠΗΤΟΣ
κρουστά:	ΧΡ. ΤΣΟΛΑΚΙΔΗΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

Αγ. Λουκά 45 Πατήσια τηλ. 22.83.440 - 20.24.480